

*Valaki munkadalt dudorász a fákbán,  
négykézlábra ereszkedvén juhászkutyává  
lesz, úgy gyónja meg magát a világnak,  
a nyelvével boldog-mohón megfürdeti  
lénymet, erőlködik fogantatás előtti  
tisztaságom, akár a befalazott hajnal.*

*Százezer lábon tülekvő lélek az erdő,  
meghőkölteti a futamló port: kiszípolyoz  
minket, hajszálereivel fölszív, sóhajjá  
tetéz — és kilélegez hatalmasan.*

*Üres trónusként cipelve szürkeségét  
jámbor csacsi tévelyeg a rengetegben;  
patája alatt üdvözült mosollyal teng  
a fű, a lét krisztusszakálla —  
fölette  
gyökerekkel ékített korona-végtelen lebeg.*

**MARKÓ BÉLA**

## A téboly dicsérete

Kőrösi Csoma Sándor emlékére

*Hát a kemény cellában miféle öröm? Miféle  
kielégülés? Miféle részegség? Miféle nők? Miféle  
narkotikumok? Megfagy a száj. Megfagy az ágyék.  
A vágy csak úgy szívárog, mint szem sarkából a*

*könny. Mennyi megszállott, mennyi rögeszmés, mennyi tébolyult!  
Csupasz deszkán fetrengők, csupasz deszkával ölelkezők.  
Hízik a lélek, sűrűn falatozik, kívánatos betűkkel  
jóllakik. Hallgat a test, alázatos, szívós, jegyelmezett.*

*Hős kellett nektek? Hős, ugye? Hát itt a hős! Az  
önsanyargató. A céltudatos. A konok. A szerény.  
A szemellenzős. A makacs. A kiállhatatlan. Nem lehet  
vele jókat inni. Nem lehet jókat... Hej,*

*mennyi mindent nem lehet! Szürke kőkamrává  
változik már a bőr, a hús, a csont is, ráomlik  
egyszer a gyötrő gondolatokra. De mire való  
mindez? Egy szótárra való. Lapjai közé beköltözik,*

*nőnemű szavakkal szeretkezik, hímnemű szavakkal  
lerészegeedik, ó, drága Sándorom, mondják majd  
neki. Talán még mi is megszólítjuk, beszédünket  
megérthi, láss csodát! Hát ti hogy kerültök ide? Jöttünk,*

*mert vár a Himalája, jöttünk, mert vár a nagy tibeti—  
angol szótár, jöttünk, mert végre megőrültünk mi is, testvér!*



SOMOGYI JÓZSEF: SZÁNTÓ KOVÁCS JÁNOS (RÉSZLET)